

Abrahamsen: I den Programtale, som den højtærede Konseilspræsident holdt i dette Ting den 3. November, udtalte han ifølge Rigsdagstidende følgende: „Der bliver sagt om dette Ministerium, at det ikke er parlamentarisk; dette er urigtigt.“ Efter at have udtalt disse Ord tog den højtærede Konseilspræsident dem op til nærmere Belysning. Han udviklede overfor dette Ting, ud fra hvilke Synspunkter han mente, det nuværende Ministerium sidder med parlamentarisk Berettigelse. Han erklærede først, at Ministeriet var udgaaet af den radikale 20 Mands Valgruppe. Jeg vil sige — og deri antager jeg, de fleste ere enige med mig —, at paa den radikale 20 Mands Valgruppe kunde der ikke bygges noget parlamentarisk Ministerium. Den egentlige radikale Gruppe tæller kun 16 Medlemmer, dertil kommer 4 radikale Løsgængere. Af dem har den ene, det ærede Medlem fra Kellerup (Leth Espensen), i sine Udtalelser her slaaet fast, at han ikke paa alle Punkter deler Syn med det høje Ministerium.

Men, sagde Konseilspræsidenten saa, bag ved disse 20 radikale Mænd her i Folketinget stod der en Vælgerhær paa 60,000 Mand ude i Befolkningen. I dette brede Grundlag mente den højtærede Konseilspræsident maaske, at man kunde søge en yderligere Begrundelse for, at Ministeriet var parlamentarisk. Jeg tror, at den højtærede Konseilspræsident her svæver i en Vildfarelse. De 60,000 Stemmer, der ved Valget den 25. Maj faldt paa radikale Kandidater, ere, naar det kommer til Stykket, ikke radikale Stemmer allesammen. Jeg tror, at man uden at overdrive rolig kan trække 20,000 Stemmer fra, idet man gaar ud fra, at de hidrøre ikke fra radikale, men fra socialdemokratiske Vælgere. Jeg er intet Øjeblik i Tvivl om, at hvis Alliancen mellem det radikale Parti og Socialdemokraterne ophørte ved et kommende Valg, skulde det nok vise sig, at den Vælgerhær, der stod bagved de radikale Kandidater, ikke er 60,000, men maa reduceres i betydelig Grad. Men, sagde den højtærede Konseilspræsident, selv om dette ogsaa var et spinkelt Grundlag for et parlamentarisk Ministerium, var der fra socialdemokratisk Side tilsagt dette Ministerium Støtte, og derved tilførtes der yderligere Regeringspartiet 24 Medlemmer af dette Ting. Spørgsmaalet er altsaa: Hvor langt vil Ministeriet kunne regne paa Tilslutning fra Socialdemokratiet?

Der skete det mærkelige, at, saa vidt jeg erindrer den 27. f. M., da det allerede

var en fastslaaet Kendsgerning, at dette Ministerium skulde dannes, og at det var overdraget den nuværende højtærede Konseilspræsident at søge at danne et Ministerium, afholdt den socialdemokratiske Folketingsmand for Københavns 12te Valgkreds (Wiinblad) et Møde med sine Vælgere, og paa dette Møde kom han ogsaa ind paa at omtale Muligheden for, at det socialdemokratiske Parti kunde støtte dette Ministerium. Han udtalte da efter „Social-Demokraten“ — det er ordret afskrevet —: „Uden os vilde der intet Odense-Program være, og uden vor Paapasselighed vil dette Program maaske blive svigtet.“ Altsaa, den Dag da eller Dagen efter at Ministeriet Zahle var en fastslaaet Kendsgerning, ytrede allerede det ærede Medlem for 12te Kreds en berettiget Tvivl om, hvorvidt man overhovedet fra socialdemokratisk Side kunde stole paa dette Ministerium, og i alt Fald gik han ud fra som noget givet, at Socialdemokratiet maatte vise den allerstørste Paapasselighed, hvis man ikke vilde risikere, at Ministeriet svigtede sit Odense-Program. Nu har jeg ganske vist under den her stedfundne Finanslovbehandling lagt Mærke til, at der ikke fra Socialdemokrater er fremkommet noget Angreb paa Ministeriet, ja, at de socialdemokratiske Talere i dette Ting endog paa de fleste Omraader have udtalt Sympati for dette radikale Ministerium, men jeg er ikke i Tvivl om, at denne Sympati for Ministeriet ikke vil vare ret længe. Der vil komme det Øjeblik, hvor Socialdemokratiet her i Tinget maa indtage akkurat samme Stilling overfor dette Ministerium, som det har indtaget overfor andre Ministerier. Socialdemokratiet har altid været stærkt i sine Krav til Statskassen, snart paa det ene Omraade og snart paa det andet, og den nuværende højtærede Finansminister har i sin for Resten udmærkede Tale forleden Dag, en Tale, som ogsaa jeg hørte med stor Interesse, erklæret, at under de nuværende økonomiske Forhold herhjemme med de finansielle Vanskeligheder, hvori Staten er stedt, vil den højtærede Finansminister blive nødt til at sætte sig paa Statskassen, og der er ingen, som kommer til at lukke den op foreløbig, der er ingen Penge, og der bliver ingen Penge. Der kræves altsaa ogsaa fra dette Ministeriums Side af Socialdemokraterne en Resignation, som Socialdemokraterne maa imødekomme, lige saavel som alle andre Partier, det er et Krav, som de maa tage Hensyn til. Om de kunne gøre det i Længden for deres Vælgere, bliver et andet